

NACKA TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2016-02-08
meddelad i
Nacka Strand

Mål nr M 1904-15

KLAGANDE

Svevia AB, 556768-9848
c/o Anders Lindström
Box 1008
901 20 Umeå

MOTPART

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms kommun
Box 8136
104 20 Stockholm

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Stockholms läns beslut den 31 mars 2015 i ärende nr
5051-24047-2013, se bilaga 1

SAKEN

Mellanlagring av sopsand

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

BAKGRUND

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms kommun (nämnden) beslutade den 28 juni 2013 att förelägga Svevia AB (bolaget) att inkomma med anmälan om anläggningar för mellanlagring av sopsand i Stockholms kommun där den totala avfallsmängden vid något tillfälle är mer än tio ton.

Bolaget överklagade nämndens beslut till Länsstyrelsen i Stockholms län (länsstyrelsen), som i beslut den 31 mars 2015 avslog överklagandet.

Bolaget har nu överklagat länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen.

YRKANDEN M.M.

Bolaget har, som det får förstås, yrkat att mark- och miljödomstolen ska förklara att uppsopad sandningssand inte utgör ett avfall och att det inte föreligger anmälningsplikt för att återanvända sanden till nyttiga ändamål i bolagets projekt.

Till stöd för sitt överklagande har bolaget hänvisat till det som tidigare anförts i ärendet och därutöver framfört i huvudsak följande.

Bolaget vill få prövat hur intentionerna i avfallsdirektivet 2008/98/EG som införlivats i 15 kap. miljöbalken och avfallsförordningen (2011:927) ska tolkas enligt svensk rätt.

Utveckling av talan

Bolaget delar inte länsstyrelsens bedömning att sandupplagen utgör anmälningspliktiga avfallshögar, utan anser att sanden är en produkt som innehavaren inte måste göra sig av med eller är skyldig att göra sig av med. Bolaget har med andra ord inget kvittblivningssyfte för sanden, vilket länsstyrelsen vill göra gällande.

Länsstyrelsens hävdar med stöd av en dom i EU domstolen, C-129/96, att eftersom sanden genomgår en behandlingsprocess i form av siktning så föreligger ett kvittblivningsproblem. Bolaget motsätter sig denna tolkning, då den behandling som sanden genomgår inte är något annat än sedvanlig praxis för denna typ av

material inför återanvändning samt att det kommit nyare lagtext i form av ett avfallsdirektiv år 2008 och därefter uppdateringar i miljöbalken som ger stöd för bolagets tolkning.

Avfallsdefinitionen

Enligt EU-rätten ska produkter inte klassas som avfall om de enligt artikel 6 i direktiv 2008/98/EG uppfyller följande krav:

- Ämnet eller föremålet ska användas allmänt för specifika ändamål
- Det finns en marknad för eller efterfrågan på sådana ämnen eller föremål
- Ämnet eller föremålet ska uppfylla de tekniska kraven för de specifika ändamålen och befintlig lagstiftning och normer för produkten
- Användningen av ämnet eller föremålet kommer inte att leda till allmänt negativa följder för människors hälsa eller miljön.

Att ett ämne eller föremål går att klassa enligt koder i en avfallsförteckning innebär inte nödvändigtvis att produkten eller föremålet i fråga är ett avfall. För att det ska räknas som avfall måste följande kriterier uppfyllas enligt 15 kap 1 § miljöbalken: *ämnet eller föremålet måste vara något som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med.*

Artikel 7 i direktiv 2008/98/EG trycker också på denna punkt, nämligen att: *"Ett ämne eller ett föremål ska endast betraktas som avfall när definitionen i artikel 3.1 är uppfylld."* Samma lydelse som i artikel 3.1 har därför införlivats i 15 kap. 1 § miljöbalken enligt ovan.

Det innebär att det är bolaget, som äger materialet, som avgör om det är något som bolaget vill göra sig av med eller är skyldiga att göra sig av med på grund av att materialet eller produkten inte går att använda i sin nuvarande form. Om syftet är att nyttiggöra materialet, bolaget har ett användningsområde och materialet uppfyller tekniska krav och miljömässig prestanda så föreligger inget kvittblivningsbehov och materialet är inte ett avfall.

Om ett material har använts tidigare och innehåller mer av ett visst ämne än vad det gjorde ursprungligen, till exempel metaller, behöver det inte heller nödvändigtvis räknas som avfall. Många oanvända byggvaror har högre nivåer av olika ämnen än naturlig bakgrund för platsen där de används.

Ett angränsande avgörande i mark- och miljödomstol

Mark - och miljödomstolen vid Nacka tingsrätt har i en dom den 17 december 2014 i mål nr M 3342-11 avgjort frågan om rent överskottsberg från tunneldrivning är att anse som avfall. Frågan gällde då om berget kunde anses utgöra en biprodukt och därmed inte behöva klassas som ett avfall.

Först prövades om överskottsberget uppfyllde krav på att inte vara det huvudsakliga syftet med verksamheten utan en biprodukt som uppstår vid anläggandet tunnel och andra berganläggningar för trafik. Därefter prövades om berget kunde användas direkt utan någon annan bearbetning än industriell praxis. Slutligen prövades om massorna kunde hanteras på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt som inte strider mot författning och att det fanns avsättning för materialet i andra projekt.

Alla kriterier uppfylldes och överskottsmassorna behövde inte klassas som avfall, vilket avsevärt minskat den administrativa bördan både för Trafikverket i egenskap av ägare av materialet, entreprenörer som krossar och transporterar materialet och inte minst alla tillsynsmyndigheter som i annat fall hade behövt ta ställning till hur varje enskild avfallstransport skulle hanteras.

I nu aktuellt fall kan sanden efter normal industriell praxis i form av siktning återanvändas med god ekonomi till ändamål där sand efterfrågas för att uppfylla en specifik funktion. I 4 § avfallsförordningen anges att återanvändning är en åtgärd som innebär att en produkt eller komponent som inte är avfall används igen för att fylla samma funktion som den ursprungligen var avsedd för, dvs. i detta fall att sand kan återanvändas till de ändamål där sand behövs.

Bolaget har också med hjälp av provtagning visat att materialet håller låga föroreningsnivåer och därför är hälso- och miljömässigt godtagbart och därmed inte strider mot lag eller författning vid en fortsatt användning.

Ägarskap till materialet

Det entreprenadjuridiska avtal som är skrivet med bolaget om upptagning av sand stödjer sig på Byggandets Kontraktskommittés ABT 06. Där står i kapitel 1 § 10 att: "*Entreprenören får utan ersättning använda eller tillgodogöra sig massor, material och varor som tas till vara eller tas ut vid utförandet av entreprenaden.*"

Det innebär att sanden som sopas upp direkt är i bolagets ägo och att bolaget själv avgör om man vill göra sig av med den eller använda den till ett nyttigt ändamål. I detta fall föreligger inget kvittblivningsbehov eftersom bolaget har behov av sanden till bl.a. återfyllnad i rörgravar i andra entreprenader och därför klassar bolaget inte sanden som ett avfall. Miljöbalken innehåller inte heller så vitt bolaget känner till någon bestämmelse om att innehavare av ett visst slags material ska göra sig av med det och kalla det avfall om det istället kan användas till nyttiga ändamål. Samma synsätt tillämpas i miljöbalken i övrigt, dvs. det är syftet med verksamheten som styr hur den ska klassas och det är verksamhetsutövaren som berättar för tillsynsmyndigheten eller domstolen vilket syfte man har med olika åtgärder.

Försvårande av resurshushållning

Inom EU anser man generellt att man ska försöka förhindra uppkomsten av avfall. Att då i strid mot både 2 kap. 5 § och 15 kap. 1 § miljöbalken avfallsklassa dugligt material ger en för snäv tolkning av EU:s direktiv 2008/98/EG, vilket inte gagnar resurshushållning och återanvändning i samhället. Denna tolkning från tillsynsmyndighetens sida ger tvärt emot upphov till en mängd problem som inte vidareutvecklas i denna talan på annat sätt än att listas enligt nedan:

- Att pröva saker som inte uppenbart ska prövas, s.k. U- verksamhet, ökar den administrativa bördan för både tillsynsmyndigheter och verksamhetsutövare, vilket går emot de intentioner regering och riksdag haft gällande förenklingar i miljöprövningen.

- Onödig prövning ger handläggningstid hos tillsynsmyndigheter som i stället skulle kunna läggas på ärenden där viktiga miljökrav måste beaktas.
- Onödig prövning ger onödig väntan för entreprenören på myndighets svar.
- Onödiga prövningar ger avgifter för entreprenören i form av tillsynsavgifter.
- En avfallsklassning ger upphov till avgift för deponiskatt om material inte kan nyttjas inom tre år på 500 kr/ton, vilket vida överstiger sandens värde räknat per ton.
- En avfallsklassning ger en försvårad ändamålsenlig återanvändning, då alla upplag måste anmälas och allt material som används måste anmälas.
- En avfallsklassning ger osäkerhet när eller i vilket skede avfallet upphör att vara avfall vid återanvändning.
- Snöupplag där den största mängden sand hamnar är inte miljöprovade i någon kommun i Sverige såvitt bolaget känner till. Bolaget har arbetat med drift och underhåll i många år, men under det tidigare namnet Vägverket Produktion. Bolaget ifrågasätter således varför upptagen sand ska miljöprovvas.

Sammanfattningsvis kan bolaget konstatera att syftet med avfallsdirektivet är att skydda miljön och människors hälsa. I detta fall saknas det dock miljönytta med att anmäla mellanlager av sand som avfall. Anmälningsplikt medför i stället enbart ett onödigt administrativt handläggande för både tillsynsmyndigheten och entreprenören som på intet sätt gagnar resurshushållningen och återanvändning av material i samhället.

Bolaget har till stöd för sitt överklagande gett in och åberopat två miljögeotekniska analyser av sopsand.

DOMSKÄL

Bolaget har, som dess talan får uppfattas, yrkat att mark- och miljödomstolen ska besluta att uppsopad sandningssand generellt inte utgör avfall. Yrkandet får närmast uppfattas som ett fastställelseyrkande om att domstolen ska förklara innebörden av gällande rätt. Domstolen kan dock enbart ta ställning till om nämnden haft fog för sitt föreläggande. Vid den prövningen är frågan om av bolaget uppsopad sand utgör avfall, vilket i praktiken innebär att bolagets yrkande indirekt prövas.

Tillämpliga bestämmelser framgår av länsstyrelsens beslut.

Mark- och miljödomstolen konstaterar att omhändertagandet av sopsanden innehåller flera steg. Det första steget är, liksom miljö- och hälsoskyddsnämnden påpekat, att sand som spridits ut och som under vintermånaderna fyllt ett syfte såsom halkbekämpning sedan ska tas bort. Skälet till att sanden ska tas bort är att den inte längre är önskvärd utan i stället medför olika olägenheter. Sanden är då något som kommunen vill göra sig av med från gator, trottoarer, cykelbanor etc. Ett sådant synsätt är inte unikt för halkbekämpningssand utan gäller i princip för alla produkter som förr eller senare förlorar sin funktion och i stället övergår till att bli icke önskvärda. I stället för att i egen regi ta bort den numera icke önskvärda sanden har kommunen anlitat bolaget för att ta bort sanden. Genom detta anser domstolen att det får anses klarlagt att sanden under uppsamlingsfasen steg ett är att anse som avfall.

Steg två är sedan att sanden mellanlagras på viss eller vissa platser och det är denna mellanlagring som föreläggandet avser. Frågan som målet gäller är således om sanden ska anses vara avfall även i detta steg. Bolaget har i denna del argumenterat för att sanden kan användas direkt till annat ändamål utan att genomgå annat än behandling än sådant som är normal industriell praxis. Bolagets argumentation har delvis inriktningen att sanden ska ses som en biprodukt. Av kommentaren till miljöbalken (Bengtsson m.fl., Kommentaren till 15 kap. 1 § miljöbalken, Zeteo 2016-02-04) framgår att det, för att kunna betrakta ”ämnet eller föremålet” som en

biprodukt, ska vara fråga om en produkt som över huvud taget aldrig varit avfall och frågan om innehavarens avsikt ska ses i ljuset av detta. Domstolen konstaterar därför inledningsvis att det med anledning av vad som anförts är tveksamt om sanden ska anses vara en biprodukt. Domstolen konstaterar vidare att det får anses tveksamt om det under hanteringen överhuvudtaget kan anses ha förekommit en sådan tillverkningsprocess som sägs i 15 kap. 1 § andra stycket 1 miljöbalken. Detta då sanden inte kan anses vara en biprodukt vid ”tillverkning av rena gator”.

Dessutom finner domstolen i denna del att bolaget inte genom sin argumentation har visat att sanden faktiskt kommer att återanvändas och inte deponeras (se EU-domstolens avgöranden C-9/00 Palin Granit, C 114/01 AvestaPolarit och C-113/12 Donal Brady). Domstolen finner slutligen att huvudsyftet med den aktuella siktningsprocessen är att få bort icke önskvärt organiskt material och finner att detta således inte kan ses på annat sätt än att det är fråga om återvinning, vilket för övrigt innefattas i begreppet ”göra sig av med” (se det av underinstanserna refererade avgörandet från EU-domstolen, mål C-129/96 Inter-Environment Wallonie ASBL). Mot denna bakgrund finner domstolen att även den aktuella mellanlagringen avser avfall.

Sammanfattningsvis ska således överklagandet avslås. Vad bolaget anført i övrigt föranleder ingen annan bedömning.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se [bilaga 2](#) (DV 427)

Överklagande senast den 29 februari 2016. Prövningstillstånd krävs.

Johan Svensson

Jan-Olof Arvidsson

I domstolens avgörande har deltagit rådmannen Johan Svensson, ordförande, och tekniska rådet Jan-Olof Arvidsson. Föredragande har varit beredningsjuristen Lina Tengvar.

Länsstyrelsen
Stockholm

Enheten för överklaganden
Christine Vallhagen

BESLUT

Datum
2015-03-31

Beteckning
5051-24047-2013

NACKA TINGSRÄTT
Avdelning 3

INKOM: 2015-04-09
MÅLNR: M 1904-15
AKTBIL: 3

Klagande
Svevia AB
att. Anders Lindström
Box 1008
901 20 Umeå

Överklagande av föreläggande att inkomma med anmälan om anläggningar för mellanlagring av sopsand inom Stockholms kommun

Beslut

Länsstyrelsen avslår överklagandet.

Bakgrund

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms kommun beslutade den 28 juni 2013, delegationsbeslut dnr 2013-009288, att förelägga Svevia AB att inkomma med anmälan om anläggningar för mellanlagring av sopsand inom Stockholms kommun, där den totala avfallsmängden vid något enskilt tillfälle överstiger 10 ton. Som skäl för beslutet angavs bl.a. att uppsopad sand från gaturenhållningen är att anse som avfall. Därmed är anläggningar för mellanlagring av sopsand anmälningspliktig verksamhet om den totala avfallsmängden vid något enskilt tillfälle är mer än 10 ton. Uppsopad sand kan återanvändas till halkbekämpning, ingå i asfaltstillverkning, användas som fyllnadsmaterial eller läggas på deponi. Uppsopad sand kan i de flesta fall inte återanvändas direkt eftersom den innehåller annat avfall såsom kvistar, löv, glassplitter och annat skräp. Sanden måste därför genomgå viss behandling, d.v.s. återvinnas, innan den kan användas på nytt.

Svevia AB (bolaget) har överklagat beslutet och får därvid anses yrka att det upphävs. Bolaget har anfört bl.a. följande. Svevia har fått i uppdrag av Stockholms Trafikkontor att sopa upp sand som använts vid halkbekämpning. För att kunna genomföra uppdraget har bolaget ställt i ordning 20-30 platser, där bolaget har markupplåtelse för sand i små upplag på 10-20 m³, så att lämpliga avstånd och bra logistik erhålls för sopmaskinerna. Vid en normal vinter läggs ca 8 000 ton sand ut. Efter vintern brukar ca 3 500 ton sand kunna sopas upp. Den uppsopade sanden kan användas igen för förnyad halkbekämpning eller för andra ändamål där sand behövs, såsom vid skyddsfillnad i rörgravar. Materialet har vid kontroll inte uppvisat sådana halter av kolväten eller tungmetaller som gör att det inte skulle kunna fortsätta användas som sand. Därför är materialet en produkt och ska inte betraktas som avfall. Bolaget har inget kvittblivningssyfte för sanden. I

Datum
2015-03-31

Beteckning
5051-24047-2013

och med att avfallsdirektivet 2008/98/EG har införlivats i svensk rätt vill bolaget få prövat hur intentionerna i direktivet har anpassats och tolkats hos tillsynsmyndigheter. Enligt det entreprenadjuridiska avtalet kommer den uppsopade sanden direkt i bolagets ägo, och det är bolaget som avgör om man vill göra sig av med sanden eller använda den till ett nyttigt ändamål. Då bolaget inte har något kvittblivningsbehov klassar bolaget inte sanden som ett avfall. Det är syftet med verksamheten som styr hur den klassas och det är verksamhetsutövaren som berättar för tillsynsmyndigheten eller domstolen vilket syfte man har med olika åtgärder. Inom EU anses generellt att man ska hindra uppkomsten av avfall. Att då i strid mot både 2 kap. 5 § och 15 kap. 1 § miljöbalken avfallsklassa dugligt material ger en snäv tolkning av EU:s direktiv. Tillsynsmyndighetens tolkning ger tvärtemot upphov till en mängd problem, bl.a. ökad administrativ börda för tillsynsmyndigheten, tillsynsavgifter, avgift för deponiskatt om materialet inte kan nyttjas inom tre år och osäkerhet om när avfallet upphör vara avfall. Sammanfattningsvis kan konstateras att det saknas miljönytta med att anmäla mellanlager av sand som avfall. Enligt direktivets avfallsdefinition ska produkter inte klassas som avfall om ämnet eller föremålet ska användas allmänt för specifika ändamål, det finns en marknad för eller efterfrågan på sådana ämnen eller föremål, ämnet eller föremålet uppfyller de tekniska kraven för de specifika ändamålen och befintlig lagstiftning och normer för produktionen och användningen av ämnet eller föremålet inte kommer att leda till allmänt negativa följder för människors hälsa eller miljön. I aktuellt fall kan sanden användas med god ekonomi till ändamål där sand efterfrågas för att uppfylla en specifik funktion. Genom provtagningar är det visat att materialet håller låga föroreningsnivåer och därför inte förorsakar någon olägenhet för människors hälsa eller miljön. Av vad som anges i 15 kap. 1 § miljöbalken är det den som äger materialet som avgör om det är något som man vill göra sig av med eller är skyldiga att göra sig av med p.g.a. att materialet eller produkten inte går att använda i sin nuvarande form. Om syftet är att nyttogöra materialet, bolaget har ett användningsområde, materialet uppfyller tekniska krav och miljömässig prestanda, så föreligger inget kvittblivningsbehov och materialet är inte ett avfall.

Motivering

Tillämpliga bestämmelser

Enligt 1 kap. 10 § miljöprövningsförordningen (2013:251) får en verksamhet eller åtgärd, om den är anmälningspliktig enligt 2-32 kap., inte bedrivas eller vidtas utan att vara anmäld till tillsynsmyndigheten.

I 29 kap. 2 § miljöprövningsförordningen anges att anmälningsplikt gäller för anläggning för mellanlagring av annat avfall än farligt avfall, om den totala avfallsmängden vid något enskilt tillfälle är större än 10 ton. Anmälningsplikten gäller inte anläggning för lagring av avfall under längre tid än ett år innan det bortskaffas eller tre år innan det återvinns eller behandlas.

Av 15 kap. 1 § miljöbalken (1998:808) framgår att med avfall avses varje föremål eller ämne som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med.

Datum
2015-03-31

Beteckning
5051-24047-2013

Enligt 26 kap. 9 § miljöbalken får en tillsynsmyndighet i det enskilda fallet besluta om de förelägganden som behövs för att miljöbalken samt föreskrifter, domar och beslut som meddelats med stöd av balken ska följas.

Länsstyrelsens bedömning

Först har Länsstyrelsen att bedöma huruvida uppsopad sand som har använts för halkbekämpning vintertid ska anses vara avfall enligt definitionen i 15 kap. 1 § miljöbalken. I förarbetena till bestämmelsen anges att liksom nuvarande definition innebär den föreslagna definitionen att det alltid är nödvändigt att pröva innehavarens syften eller skyldigheter i fråga om att förfoga över ämnet eller föremålet, det s.k. kvittblivningsintresset (prop. 2010/11:125, s. 24). Då lagstiftningen avseende avfall innebär att EU:s avfallsdirektiv (2008/98/EG) har införlivats i svensk rätt blir EU-domstolens avgöranden av vikt till ledning för rättstillämpningen. Enligt domstolen innefattar uttrycket "göra sig av med" både slutligt omhändertagande och återvinning av ett föremål, ett ämne eller en substans (mål C-129/96 Inter-Environnement Wallonie).

Länsstyrelsen kan i förevarande ärende konstatera att för att kunna återanvända den uppsopade sanden bör den rimligtvis genomgå en behandlingsprocess och på så sätt återvinnas. Detta har också angetts i det överklagade beslutet och Svevia AB har inte invänt mot att sanden måste behandlas innan den återanvänds. Det har inte framkommit annat än att Svevia AB har för avsikt att låta den uppsopade sanden genomgå en behandlingsprocess för att därefter kunna använda den på nytt, d.v.s. det finns ett kvittblivningsintresse. Enligt Länsstyrelsen har Svevia AB härigenom avsett att göra sig av med den uppsopade sanden på sådant sätt som avses i 15 kap. 1 § miljöbalken. Den uppsopade sanden är således att betrakta som avfall.

Mot bakgrund av ovanstående bedömning finner Länsstyrelsen att nämnden haft fog för sitt beslut att förelägga Svevia AB att i enlighet med bestämmelserna i miljöprövningsförfordningen anmäla anläggningar för mellanlagring av sopsand där den totala avfallsmängden vid något enskilt tillfälle är större än 10 ton. Vad Svevia AB har anfört föranleder ingen annan bedömning. Överklagandet ska därför avslås.

Hur man överklagar

Detta beslut kan överklagas till Mark- och miljödomstolen vid Nacka tingsrätt enligt bilaga.

Christine Vallhagen
länsassessor

Kopia till:

Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Stockholms kommun

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR HUR MAN ÖVERKLAGAR - DOM I MÅL SOM HAR ÖVERKLAGATS TILL MARK- OCH MILJÖDOMSTOLEN

Den som vill överklaga mark- och miljödomstolens dom ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till mark- och miljödomstolen.** Överklagandet prövas av Mark- och miljööverdomstolen vid Svea hovrätt.

Överklagandet ska ha kommit in till mark- och miljödomstolen **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

För att ett överklagande ska kunna tas upp krävs att Mark- och miljööverdomstolen lämnar **prövningstillstånd**. Det görs om:

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som mark- och miljödomstolen har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som mark- och miljödomstolen har kommit till,
3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd inte meddelas står mark- och miljödomstolens avgörande fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Mark- och miljööverdomstolen varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om:

1. den dom som överklagas med angivande av mark- och miljödomstolens namn, datum för domen samt målnummer,
2. den ändring av mark- och miljödomstolens dom som klaganden vill få till stånd,
3. grunderna (skälen) för överklagandet,
4. de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas, samt
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis.

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet.

Om ni tidigare informerats om att **förenklad delgivning** kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.

Ytterligare upplysningar lämnas av mark- och miljödomstolen. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.